

TESTAMENTUL REGELUI CAROL I

THE WILL OF KING CAROL I

*General de brigadă (r) prof. univ. dr. Florian TUCĂ**
*Colonel (r) prof. univ. dr. Eugen SITEANU***

Rezumat: În acest an se împlinesc 100 de ani de la moartea Regelui Carol I. Acest centenar i-a determinat pe autorii acestui articol să prezinte pe scurt Testamentul Regelui Carol I cu cele două părți ale sale. Prima a fost scrisă la 14/26 februarie 1899, iar cea de a doua, intitulată „Codicilul”, a fost iscălit în decembrie 1911.

Cuvinte-cheie: Regele Carol I, testament, Codicil, suveran, România.

Abstract: This year marks the 100th anniversary of the death of King Carol I. This anniversary made the authors of this article to present shortly the will of King Carol I with its two parts. The first was written on 14/26 of February 1899, and the second one, the „Codicil” was signed in December 1911.

Keywords: King Carol I, will, Codicil, sovereign, Romania.

Carol I, de la moartea căruia se împlinesc, în 2014, 100 de ani, a fost mai întâi domnitor al României (1866-1881), iar apoi rege. În perioada în care s-a aflat pe Tron, România a devenit stat pe deplin independent și s-a afirmat pe toate planurile: administrativ, social, economic, cultural, religios, militar etc.

La vârsta deplinei sale maturități, pe când se pregătea să-și sărbătorească 60 de ani de viață, împovărat de gânduri, de dor, de împlinătatea puterilor lui fizice și intelectuale, suveranul României s-a decis să își scrie Testamentul, să-și consemneze în el gândurile sale de pe urmă referitoare la țara în fruntea căreia se afla, la cei din familia regală și din anturajul său etc. Referindu-ne la acest Testament, care trebuie considerat a fi un document istoric de bază în cunoașterea

* Prof. univ. dr., membru al Academiei Oamenilor de Știință din România, istoric.

** Prof. univ. asociat-invitat al Universității Naționale de Apărare „Carol I”, membru corespondent al Academiei Oamenilor de Știință din România, membru supleant în Consiliul Director al Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere „Alexandru Ioan Cuza”, vicepreședintele Asociației Absolvenților Universității Naționale de Apărare „Carol I”, membru în Consiliul editorial și redactor al Revistei de Științe Militare.

și în scrierea istoriei noastre naționale, puțini cititori au aflat că acesta este alcătuit din două părți distincte, dar organic legate între ele.

Prima dintre acestea a fost scrisă în luna februarie 1899, la palatul regal din București, pe care regele Carol I a încheiat-o în felul următor: **„Făcut în București, la 14/26 februarie 1899. Am scris cu propria mea mână acest testament, pe două coli, formând opt pagini legate cu un fir roșu și am pus sigiliul meu”**. Cea de-a doua parte a Testamentului, care se întinde pe o coală de 2 pagini, avea să fie scrisă după 12 ani, adică în 1911. Ea este, de fapt, o adăugire la documentul inițial, pe care autorul său și-a intitulat-o astfel: **„Codicilul la testamentul mereu din 14/26 februarie 1899, scrisă și iscălită de propria mea mână în decembrie 1911”**.

În ceea ce ne privește, noi am descoperit cele două părți ale Testamentului regelui Carol I pe când ne documentam să întocmim o comunicare pentru o sesiune științifică și omagială ce se va desfășura în București cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la moartea fostului suveran al României. Le-am depistat, spre marea noastră bucurie și satisfacție, într-un ziar reprezentativ ce apărea la Arad, intitulat „Românul”. Este vorba de numărul 219, din 5/18 octombrie 1914. Din simplă curiozitate profesională, aveam să constatăm că cele două părți ale Testamentului cuprind aproximativ 50 de paragrafe distincte, alcătuite dintr-un număr de peste 150 de fraze și de mai bine de 3000 de cuvinte.

Citind și recitind în mai multe rânduri Testamentul în întregime sa spre a reține din el prevederile esențiale, aveam să admirăm mai întâi de toate, conținutul, iar, pe de altă parte, cursivitatea și frumusețea scrisului, stilul alert și curat al redactării și, în cele din urmă, fiorul național patriotic al unor formulări în privința acestui stil și a mesajului patriotic, s-a creat impresia că documentul a fost scris nu de către un șef de stat, ci de către un istoric sau un om de litere. Pentru a convinge pe cititor de cele afirmate de noi mai sus, vom cita, în cele ce urmează, câteva paragrafe din partea de început a Testamentului: **„Având aproape 60 de ani, privesc ca o datorie ca să mă hotărâsc a lua cele din urmă dispoziții. Alcătuiind acest testament, gândesc înainte de toate la iubitul meu popor, pentru care inima mea a bătut neîncetat și care a avut deplină încredere în mine. Viața mea este așa de strâns legată de această de Dumnezeu binecuvântată țară, că doresc să-i las și după moartea mea dovezi vădite de adâncă simpatie și de viul interes pe care le-am avut pentru dânsa. Zi și noapte, m-am gândit la fericirea României, care a ajuns să ocupe acum o poziție vrednică între statele europene, m-am silit ca simțământul religios să fie ridicat și dezvoltat în toate straturile societății și ca fiecare să îndeplinească datoria sa, având ca țintă numai interesele statului. Cu toate greutatețile pe care le-am întâlnit, cu toate bănuielile care s-au ridicat, mai ales la începutul domniei mele, în contra mea,**

expunându-mă la atacurile cele mai violente, am pășit fără frică și fără șovăire înaintea, pe calea dreaptă, având nemărginită încredere în Dumnezeu și în bunul simț al credinciosului meu popor. Înconjurat și sprijinit de fruntașii țării, pentru care am avut întotdeauna o adâncă recunoștință și o vie afecțiune, am reușit să ridic, la gurile Dunării și pe Marea Neagră, un stat înzestrat cu o bună armată și cu toate mijloacele, spre a putea menține frumoasa sa poziție și realiza odată înaltele sale aspirațiuni.”

În continuare, cu aceleași cuvinte bine alese și calde, pătrunse de un fierbinte spirit patriotic, Carol I se adresează succesorului său la tron, principele Ferdinand I, ca și celor care au lucrat cu semnatarul Testamentului, în mod firesc ostașilor armatei române, transmițându-le tuturor salutul său, alese mulțumiri pentru ceea ce au făcut bun și folositor pentru țară și pentru poporul român, arătându-le acestora că este mândru de ei. Iată cum se consemnează tot în această parte a Testamentului aceste gânduri calde și sincere: „Succesorul meu la tron primește, ia dar o moștenire, de care el va fi mândru și pe care o va cârmui, am toată speranța, în spiritul meu, călăuzit fiind prin deviza: «Totul pentru țară, nimic pentru mine». Mulțumesc din suflet tuturor celor care au lucrat cu mine și care m-au servit cu credință. Iert acelora care au scris și au vorbit în contra mea, căutând a mă calomnia sau a arunca îndoiele asupra bunelor mele intențiuni. Trimițând tuturor o ultimă salutare, plină de dragoste, rog ca și generațiile viitoare să-și amintească din când în când de acela care s-a închinat, cu tot sufletul, iubitului său popor, în mijlocul căruia el s-a găsit așa de fericit. Pronia cerească a voit ca să sfârșesc bogata mea viață. Am trăit și mor cu deviza care strălucește în armele României: «Nihil sine Deo!».

Trimit armatei mele, pe care am îngrijit-o cu dragoste și căreia m-am închinat cu toată inima, cea din urmă salutare, rugând-o a-mi păstra o amintire caldă.”¹

În paragrafele următoare ale Testamentului se fac referiri directe cu privire la clipele de pe urmă ale suveranului, adică la localitatea în care el ar dori să-și aibă locul de odihnă veșnică, la ținuta sa de înmormântare, ca și la felul în care să se desfășoare ceremonialul de înhumare, dar și la alte aspecte strâns legate de această problemă. Ca spațiu grafic, toate acestea sunt consemnate cam pe o pătrime sau o cincime din cuprinsul respectivului act. Pentru că toate acestea sunt foarte interesante și n-au prea fost relatate în cărțile sau în articolele publicate până acum în țară noi le vom reproduce aici aproape în extenso și în ordinea în care ele sunt înscrise „Doresc sa fiu îmbrăcat în uniformă de general (mica ținută, cum am purtat-o în toate zilele), cu decorațiile de război și numai Steaua României și Crucea de Hohenzollern, pe piept. Am rămas credincios religiei mele însă,

¹ <http://www.vestul.ro/stiri/5595/testamentul-regelui-carol-i.htm?action=print>

am avut și o deosebită dragoste pentru biserica răsăriteană, în care scumpa mea fiică, Maria, era botezată. Bindecuvintarea corpului meu se va face de un preot catolic, însă doresc ca clerul de amândouă bisericile să facă rugăciuni la sicriul meu, care trebuie să fie foarte simplu².

Corpul meu va fi expus în Sala Tronului, înconjurat de flori și de verdeață. Rog foarte mult să nu fie cununi, afară de câteva de flori naturale, și aceasta numai când înmormântarea mea va fi în lunile florilor; altmintrelea, vor fi numai ramuri de brad.

Coroana de oțel, făurită dintr-un tun luat pe câmpul de luptă (în războiul de la 1877-1878 – n.n.) stropit cu sângele vitejiilor mei ostași, trebuie să fie depusă lângă mine, purtată până la cel din urmă lăcaș al meu și readusă atunci la palat.

Sicriul meu, închis, va fi pus pe afetul unui tun biruit (dacă se poate) la Plevna și tras de 6 cai din grajdurile mele, fără vâluri negre.

Toate steagurile care au fâlfâit pe câmpiile de bătaie vor fi purtate înaintea și în urma sicriului meu, ca semn că scumpa mea armată a jurat credință steagului său și șefului său suprem, care, prin voința lui Dumnezeu, nu mai este în mijlocul credincioșilor săi ostași.

Tunurile vor bubui din toate forturile din București, Focșani și Galați, ridicate de mine ca un scut puternic al vetrei strămoșești în timpuri de grele încercări de care Cerul să păzească Țara [...].

Doresc ca trupul meu să fie îngropat lângă biserica (mănăstirea – n.n.) Curții de Argeș, reclădită de mine, și care poate deveni mormântul dinastiei române [...].³

După consemnarea acestor gânduri de pe urmă ale regelui Carol I, strâns legate de locul său de veci și de ceremonialul de înmormântare, în Testament sunt înscrise, pe paragrafe și pe puncte distincte unele dintre acestea fiind numerotate, dorințele suveranului României privitoare la darurile și la donațiile pe care el a dorit să le facă soției sale, unor personalități din familia regală sau care a colaborat cu regele, ca și unor instituții publice de stat ori unor asociații și organizații de cultură, de binefaceri etc. Toate acestea ocupă cea mai mare parte din cuprinsul celor două părți ale Testamentului. La o bună parte dintre ele ne vom referi în cele ce urmează, citându-le aici fără a mai face unele comentarii privitoare la ele:

„Recomand pe regina Elisabeta poporului meu, sigur fiind că toți românii vor înconjura cu dragoste și credință pe preaiubita soție. Am hotărât ca Regina Elisabeta să se folosească, cât ea va trăi, de toate veniturile moșiilor mele: Broșteni, Sinaia-Predeal și Mănăstirea, care dau împreună o sumă de

² <http://cersipamantromanesc.wordpress.com/2014/08/26/testamentul-regelui-carol-i-3/>

³ http://www.crispedia.ro/Testamentul_regelui_Carol_I

patru sute de mii lei cel puțin [...] Moșia mea Broșteni, din județul Suceava, revine [...] viitorului Rege al României din Casa de Hohenzollern (Ferdinand I – n.n.). Moșia mea Mănăstirea, din județul Ilfov, va deveni proprietatea strănepotului și finului meu, Principele Carol (al II-lea – n.n.) al României, din ziua majorității sale; din veniturile acestei moșii însă nu se poate dispune înainte de moartea Reginei Elisabeta. Moșia mea Slobozia-Zorleni, din județul Tutova, cumpărată din moștenirea mea părintească, am destinat-o, printr-un act deosebit, iubitul meu nepot, Principele Carol de Hohenzollern; Orfelinatul agricol „Ferdinand” va rămânea neatins pe moșie și întreținut de viitorul Rege al României. Casele și terenurile mele împrejurul Palatului Capitalei trec în posesiunea viitorului Rege al României.

Galeria mea de tablouri, tocmai cum este descrisă în catalogul ilustrat al bibliotecarului meu Bachelin, va rămânea pentru totdeauna și de-a întregul în Țară, ca proprietate a Coroanei României.

Succesorul meu (Principele Ferdinand al României) va plăti din economiile mele un milion de lei ca dar din partea mea Reginei Elisabeta, care poate dispune de această sumă cum Ea va voi. Dăruiesc, asemenea, șase sute mii de lei nepoatei mele, Principesei Maria a României, rugând totodată ca viitoarea Regină să combată luxul, care aduce, prin cheltuieli nemăsurate, atâtea nenorociri în familii.

Hotărâsc ca zestre pentru strănepoata mea, Principesa Elisabeta a României, opt sute de mii lei: această sumă va fi depusă în fondurile statului român la Casa de depuneri din București și nu poate fi atinsă (nici chiar dobânzile) până la căsătoria sau la vârsta de 21 de ani a tinerei Principese”.

Manifestând o grijă cu totul deosebită față de bunul mers al unor instituții, asociații, fundații, societăți cultural-științifice, militare, religioase sau de binefaceri care în perioada domniei lui Carol I s-au organizat și au cunoscut o dezvoltare și o înflorire evidentă, în partea următoare a Testamentului sunt consemnate importante sume de bani pe care suveranul le dăruia acestora. Este vorba nu de una sau de două astfel de instituții, ci de un număr de 17. Iată care este preambulul la aceste paragrafe, ale respectivului act testament. „Am hotărât doar o sumă de douăsprezece milioane de lei pentru diferite așezăminte, noi fundațiuni și ca ajutoare. Această sumă va fi distribuită precum urmează:

1. La Academia Română, șase sute mii de lei, capital pentru publicațiuni.
2. La Fundațiunea mea Universitară, pentru sporirea capitalului, șase sute mii de lei.
3. La Orfelinatul "Ferdinand" din Zorleni, lângă Bârlad, pentru sporirea capitalului, cinci sute mii de lei.

4. Pentru întemeierea unui internat de fete de ofițeri în armata mea, cu un institut de educațiune, cu un învățământ practic (ca Augusta-Stift de la Char-lottenburg), la Craiova , două milioane lei.

5) Pentru întemeierea unei școli industriale la București (organizarea sa aproape ca aceea de la München), trei milioane de lei.

6) Societății de binefacere „Elisabeta”, pentru sporirea capitalului, patru sute mii de lei;

7) Societății geografice, fondată de mine, trei sute de mii de lei capital;

8) Surorilor de caritate, fondate de Regina Elisabeta, trei sute mii de lei capital;

9) Pentru întemeierea unui fond spre a veni în ajutor ofițerilor care sunt în strâmtoare, un milion lei capital, depus în rentă română la Casa de depuneri; se pot da ofițerilor din armata mea din capital împrumuturi până la 5.000 lei, cu patru la sută, însă această sumă trebuie să fie înapoiată treptat, după 4 sau 5 ani;

10) Pentru întemeierea unui fond ca ajutor pentru studenții săraci, cinci sute de mii de lei capital depus în fonduri de stat la Casa de depuneri; în fiecare an dobânzile acestui capital vor fi împărțite între 50 de studenți săraci;

11) Pentru burse în străinătate, spre a pregăti pe tineri pentru școala industrială ca profesori, cinci sute mii de lei capital;

12) Pentru Biserica națională, șase sute mii de lei capital; dobânzile vor fi întrebuințate ca ajutor pentru biserici sărace, în reparație sau începute și care nu pot fi isprăvite din cauza lipsei de mijloace;

13) Pentru cantinele școlare, capital trei sute mii de lei;

14) Pentru distribuirea la diferite societăți de binefacere și de încurajare, recunoscute ca persoane juridice, cinci sute mii de lei;

15) Pentru sporirea capitalului „Casei de ajutor”, înființată de mine în amintirea a XXV-a aniversare a căsătoriei mele, 1894, pentru muncitorii rurali în anii de secetă, patru sute mii de lei;

16) Pentru Biserica catolică din România, patru sute mii de lei;

17) Pentru biserica protestantă din București, una sută mii de lei.”⁴

După înșiruirea acestor puncte cu donații în bani, în Testament se prevede, la modul concret, ca într-un act de contabilitate: „Hotărâsc ca acești bani să fie întrebuințați în modul următor: Întregul personal superior și inferior al Curții Regale, al Casei și administrației mele va primi lefile, cum sunt prevăzute pentru dânsul în bugetul meu, încă un an întreg după moartea mea, adică 12 luni; suma acestor lefi se urcă aproape la 240.000 de lei; restul va fi

⁴ http://www.crispedia.ro/Testamentul_regelui_Carol_I

distribuit astfel, ca pompă pentru săraci: La București, cincizeci mii de lei – la Iași, treizeci mii de lei – la Craiova, douăzeci mii de lei – la Galați, zece mii de lei – la Brăila, zece mii de lei – la Ploiești, zece mii de lei – la Botoșani, zece mii de lei – la Bârlad, zece mii de lei – la Focșani, opt mii de lei – la Pitești, opt mii de lei – pentru fiecare din celelalte orașe capitale de județ, cinci mii de lei.”⁵

Fiind preocupat și după întocmirea, iscălirea și parafarea Testamentului scris în februarie 1899 de ajutorarea cu noi sume de bani sau cu cadouri a celor din familia regală, a foștilor săi colaboratori, în „Codicilul” la testamentul pe care îl va întocmi în luna decembrie 1911, Carol I va prevedea acordarea acestora a noi sume de bani sau de daruri în obiecte.

Iată care erau acele prevederi: „Hotărâsc că din averea mea să fie depus un capital de un milion lei în bani sau în rentă Statului (cu minimum 4 la sută) pentru strănepotul meu, Principele Nicolae al României, care se va bucura de dobânda acestui capital din ziua majorității sale. Asemenea, strănepoatele mele, Principesele Maria și Ileana a României, vor primi fiecare cinci sute mii lei în bani sau în rentă de Stat (cu minimum 4 la sută), a căror dobândă va fi plătită din ziua majorității lor sau când ele se vor căsători. Strănepoții mei, Principele Moștenitor și fratele său, Principele Francisc Iosif de Hohenzollern, vor primi fiecare ca dar suma de trei sute de mii lei. Asemenea, toate rudele mele (cumnate, nepoate, nepoți, strănepoate, strănepoți) vor primi fiecare un dar care trebuie să aibă cel puțin un preț de opt sute până la o mie lei.

Doresc ca toate persoanele care m-au servit în timpul Domniei mele, ca miniștri, adjutanți regali, funcționari ai Casei regale și princiare, dame de onoare etc., să primească fiecare un dar, constând în un obiect de artă, un tablou, o miniatură, un ac, un ceasornic, un inel etc. Cele din urmă obiecte vor fi luate din cutiile Mele, care conțin bijuterii destinate ca daruri.

Dacă iubita mea Soție, regina Elisabeta este încă în viață, ea va primi o sumă de două milioane de lei spre a dispune cum va crede de acești bani [...].

Strănepoata mea, Principesa Elisabeta, va primi încă două sute mii lei capital; astfel zestrea, care am prevăzut-o în testamentul meu din 14/26 februar 1899, pentru Principesă”⁶.

Fiind grijuliu de soarta unor obiecte de mare preț pe care le posedă și pe care dorea să nu le înstrăineze, ci să rămână ca bunuri de valoare în palatul regal, de fapt în patrimoniul național, în același „codicil”, Carol I s-a referit în mod expres și la acea colecție, care era deosebit de bogată. Iată ce a scris el în această privință:

⁵ *Idem.*

⁶ *Idem.*

„Colecția mea de arme din Castelul Peleş va rămâne în întregul său acolo, ca proprietate a Coroanei României. Această colecție are un catalog detaliat”.

Regele Carol I a încetat din viață în ziua de 27 septembrie 1914, adică la vârsta de 76 de ani și după 13 ani în care își scrisese prima parte a Testamentului și după 3 ani de când și l-a completat. Într-o publicație din epocă s-a publicat știrea potrivit căreia, imediat după moartea sa, s-a deschis în mod oficial respectivul Testament pentru a afla cei în drept gândurile de pe urmă ale fostului suveran privitoare la Țara sa, la poporul lui, la soție și la neamuri, la locul și la modul în care el dorea să fie înmormântat etc. Știrea are următoarea titulatură și acest conținut: **„Deschiderea Testamentului Regelui Carol I, Din București se anunță: Succesiunea M.S. regelui Carol I s-a deschis la Tribunalul Ilfov, secția a II-a, formând dosarul nr. 2753/914. Miercuri, la ora 11, domnul ministru de Justiție V. Antonescu, împreună cu un funcționar de la acel departament, în asistența domnului Gr. Pherichide, președinte al tribunalului, a procedat la desigilarea și constatarea materială a testamentului. Luni va începe inventarierea averii regelui, care se va face de domnul ministru, însoțit de domnul Gr. Pherechide, președinte, și domnul grefier N. Cristescu, de la secția a II-a”.**

După efectuarea acestei operații juridice, cei în drept s-au ocupat cu mare atenție și grijă ca absolut toate prevederile cuprinse în Testament să fie respectate. În această privință, așa cum rezultă din numeroase știri publicate în ziarele din epocă, grija cea mai mare a apăsât pe umerii reginei Elisabeta. Se spune că ea a fost ajutată, în mod obiectiv, de către un comitet special alcătuit de ea. Nu ne propunem să arătăm acum și aici cum a acționat în mod practic atât regina, cât și respectivul comitet. Ținem doar să subliniem foarte pe scurt doar câteva fapte. Potrivit dorinței testamentale a regelui Carol I, el a fost înmormântat la Curtea de Argeș, în incinta mănăstirii. I s-au organizat funeralii naționale. Așa cum voise el, sicriul cu corpul său neînsuflit avea să fie așezat pe un afet de tun, tras de șase cai și transportat de la gara din Curtea de Argeș până la locul de veci, fiind adus până acolo de un tren regal. La ceremonialul funerar au participat, pe lângă delegațiile oficiale din țară și din străinătate, mai multe subunități militare românești și o gazdă de onoare care au purtat cu ele drapelurile de luptă tricolore ce fluturaseră biruitoare pe câmpul de bătălie al războiului de independență. S-au desfășurat apoi slujbele religioase de pomenire a celui dispărut, iar, în cele din urmă, atunci când sicriul celui înmormântat avea să fie așezat într-o criptă garnisită cu marmură de Carara, în orașul Curtea de Argeș s-au făcut auzite, minute în șir, salve de salut prin bubuituri de tunuri. Pe piatra de mormânt ce avea să acopere locul de veci al strălucitului șef de stat român cu rang de rege, s-a săpat această inscripție dedicativă și evocativă: **„Aici se odihnește pe veci robul lui Dumnezeu, Carol I de Hohenzollern, cel**

dintâi rege al României, adormit într-u Domnul în al 76 an de viață închinată Țării, după o binecuvântată domnie de peste 48 de ani”.

Conform viziunii testamentare a regelui Carol I, care aprecia în chip profetic faptul că mănăstirea Curtea de Argeș „poate deveni mormântul dinastiei române”, acest fapt se va îndeplini întocmai. Acolo își vor găsi locuri de veci, după Carol I, frumoasa și distinsa sa soție, regina Elisabeta, iar apoi și regele Ferdinand I Întregitorul.

Deschiderea testamentului regelui Carol. Din București se anunță: Succesiunea M. S. regelui Carol I s'a deschis la tribunalul Ilfov secția II. c. c. formând dosarul n-rul 2753/914. Mercuri la ora 11 dim., domnul ministru de Justiție V. Antonescu împreună cu un funcționar de la acel departament în asistența d-lui Gr. Pherechide, președinte al tribunalului, a procedat la desigilarea și constatarea materială a testamentului.

Luni se va începe inventarierea averii regelui, care se va face de d. ministru însoțit de d. Gr. Pherechide, președinte, și d. grefier N. Cristescu dela secția II c. c.

Codicil la testamentul meu din 14/26 Februarie 1899 scris și iscălit de propria mea mână în Decembrie 1911.

Hotărâsc încă din averea mea să fie depus un capital de un milion lei în bani sau în renta statului (cu minimum patru la sută) pentru strănepotul meu, Principele Nicolae al României, care se va bucura de dobânda acestui capital din ziua majorității sale.

Asemenea strănepoatele mele Princesele Maria și Ileana a României vor primi fiecare cinci sute de mii lei în bani sau în rentă de stat (cu minimum 4 la sută) a căror dobândă va fi plătită în ziua majorității lor sau când ele se vor căsători.

Strănepoții mei Principele Moștenitor și frațele lui Principele Francisc Iosif de Hohenzollern vor primi fiecare ca dar suma de trei sute mii lei. Asemenea toate rudele mele (cumnate, nepoate, strănepoate, strănepoți) vor primi fiecare un dar, care trebuie să aibă cel puțin un preț de opt sute până la o mie lei.

Doresc, ca toate persoanele cari m'au servit în timpul Domniei mele ca miniștri, adjuțanți regali, funcționari ai Casei regale și prințiare, dame de onoare etc., să primească fiecare un dar, consistând în un obiect de artă, un tablou, o miniatură, un ac, un ceasornic, un inel, etc. Cele din urmă obiecte vor fi luate din cutiile mele cari conțin bijuterii destinate ca daruri.

Fondul de trei sute mii lei, care l-am destinat în anul acesta pentru Universitatea dela Iași, va fi sporită încă cu un capital de trei sute mii lei și întrebuințat pentru un cămin studentesc. În caz că nu s'a cumpărat o casă pentru studenți, atunci o sută mii lei va fi luată pentru îndeplinirea acestui scop. Dobânda dela două sute mii lei va fi pentru întreținerea acestei case.

Colecțiunea mea de arme din Castelul Peleș va rămâne în întregul său acolo ca proprietate a Coroanei României. Această colecțiune are un catalog detaliat.

Testamentul Regelui Carol.
Testamentul meu scris și iscălit de propria mea mână la 14/26 Februarie 1899 în Capitala mea București.

Testamentul meu scris de mine în luna lui Februarie 1899 pentru a fi publicat prin Monitorul, după moartea mea, cu rugămintea ca ultima mea voință și dorință să fie urmată tocmai cum e-am descris aci de propria mea mână, fiind încă viu și sănătos.

Având aproape 60 ani, privesc ca o datorie, ca să mă hotărâsc a tua cele din urmă dispoziții. Alcătuiind acest testament, gândesc înainte de toate la iubitul meu popor, pentru care inima mea a bătut neîncetat și care a avut deplină încredere în mine. Viața mea era așa strâns legată de această de Dumnezeu înecuvântată Tară, că doresc să îi las, și după moartea mea, dovezi vădite de adâncă simpatie și de viu interes, pe care le-am avut pentru dânsa.

Zi și noapte m'am gândit la fericirea României, care a ajuns să ocupe acum o poziție juridică între Statele europene, m'am silit ca simțământul religios să fie ridicat și dezvoltat în toate straturile societății și ca fiecare să împlinească datoria sa, având ca țintă numai interesele Statului.

Ca toate greutățile pe cari le-am întâlnit, în toate bănușilele cari s'au ridicat, mai ales la începutul Domniei mele în contra mea, expunându-mă la atacurile cele mai violente, am răsit fără frică și fără șovăire, înainte pe calea dreaptă, având nemărginită încredere în Dumnezeu și în bunul simț al credincioșilor mei popor. Înconjurat și sprijinit de fruntașii Tării, pentru cari am avut totdeauna o adâncă preocupare și o vie afecțiune, am reușit să văd, la gurile Dunării, și pe Marea Neagră un Stat înzestrat cu o bună armată și cu toate mijloacele spre a putea menține frumoasa sa poziție și realiza odată înalte sale aspirațiuni.

Succesorul meu la tron primește o moștenire de care el va fi mândru și pe care el o va cârmui, am toată speranța, în spiritul meu, cădozând fiind de devisa:

*„Tot pentru Tară,
 Nimic pentru mine!”*

Am încredințat în amintea tuturor, ca să au lăsat cu mine și cari m'au servit cu credință,

Regele Carol I, cu pieptul plin de decorații și cu semnătura sa autografă

BIBLIOGRAFIE

- CONSTANTIN Florian, *O istorie sinceră a poporului român*, ediția a III-a, București, 2002.
- GHEORGHE Cristache, TUCĂ Florian, *Voievozi, domnitori, Principi, Regi, Președinți și alți șefi de stat din spațiul românesc*, Dicționar, București, 2006.
- GHEORGHE Cristache, TUCĂ Florian, GRIGORE Daniel, *Necropole voievodale domnești și regale din Argeș și Muscel*, Curtea de Argeș, 2009.
- LIDENBERG Paul, *Regele Carol I al României*, București, 2010.
- Testamentul Regelui Carol I*, în ziarul „Românul”, nr. din 5/18 octombrie 1914.

<http://cersipamantromanesc.wordpress.com/2014/08/26/testamentul-regelui-carol-i-3/>

http://www.crispedia.ro/Testamentul_regelui_Carol_I

<http://www.vestul.ro/stiri/5595/testamentul-regelui-carol-i.htm?action=print>

